

VAALILUPAUS JÄI TÄYTTÄMÄTTÄ

Jos vaalilupauksen täyttäminen on vaikeata poliitikoille, niin hankalaa se saattaa olla äänestäjällekin. Yhden lupauksen an-
noin syksyn kirkollisvaaleissa, mutta en kyennyt sitä täyttä-
mään.

Lupasin äänestää ja ruksata suomalaisnimet listalta, kaikki kolme. Niissä vaaleissa kun saa rastittaa kolme nimeä, toisin kuin kunnallisvaaleissa, joissa saa merkata vain yhden ras-
tin. Ehdokaslistan, siis sen jolle suomalaiset kelpuutettiin, ja äänestyskortin sain hyvissä ajoin. Panin ne varmaan talteen odottamaan ennakoäänestystä. Päätin äänestää niin pian kuin suinkin. Sittenhän se olisi tehty.

Mutta mutta. Ennakoäänestyspäivinä en kyennyt täyt-
tämään lupaustani. Olin nimittäin säilönyt äänestyskorttini ehdokaslistoineen »varmaan paikkaan». En vain muistanut mihin. Ja etukäteen äänestäessä on oltava äänestyskortti mu-
kana. Se siitä.

Vaalipäivä koitti ja tuli viimeinen tilaisuus äänestää. Minun oli tunnustettava, että äänestyskortti ja valmiiksi rastitet-
tu ehdokaslista olivat edelleen kateissa. Poissa. Jääräpäisesti jatkoin kuitenkin etsintääni. Selasin ties monennenko kerran viimeisten viikkojen aikana kerääntyneet lehtipinot, silmäil-
lin astiakaapit, kolusin kirjahyllyn... sieltäkään en löytänyt muuta kuin pölyä. Kaikkialta etsin, minne olisin voinut vii-
meisten päivien aikana käteni pistää, mutta en löytänyt ää-
nestyskorttiani.

Samapa se. Vaalipaikoilla olisi listat, joista toimitsijat pystyivät tarkistamaan, että olin seurakunnan jäsen, kirkollisve-roa maksava ja oikeutettu äänestämään.

Tietenkin tuli kaotosade juuri silloin kun minun piti lähteä äänestämään! Olin etsinyt äänestyskorttiani viimeiseen asti, joten sateen loppumista ei ollut enää aikaa odottaa. Harmitti, mutta minkäs teet. Lupaus mikä lupaus, suomalaiset saivat ääneni. Elleivät he olisi olleet listalla, en olisi viitsinyt lähteä äänestämään lainkaan.

Onneksi muistin ottaa ajokortin mukaan, sillä tiesin vaalitoimitsijoiden tarkistavan henkilöllisyyteni. Pikkumaista, minun mielestä, tuttuja kun olimme, mutta semmoinen on käytäntö.

Sadevaatteista huolimatta olin likomärkä pyyhältäessäni viimein äänestyspaikalle. Eikä se johtunut sateesta vaan hiestä. Minua nolotti tunnustaa »ovimikolle», että olin hävittänyt äänestyskorttini. Sitten minua vasta hävetti, kun vaalitoimitsijat eivät päästäneet minua sisään ennen kuin olivat tarkistaneet henkilöllisyyteni ja äänioikeuteni. Minut komennettiin ovensuuhun odottamaan kunnes nimeni löytyisi äänestyslistalta! Näytinkö rikolliselta? Ne selittivät tarkistavansa, että olin tullut oikeaan vaalipaikkaan. Meidän kylällä oli vain se yksi äänestyspaikka, joten...? Sitten sain kolme kuorta, joista palautin heti kaksi. Minulle riitti yksikin, sillä aioin äänestää vain seurakuntavaaleissa. Pöydältä oven takaa löysin nimeämisyryhmien ehdokaslappuja, joista kaikkien nähden valitsin sen oikean.

On pakko tunnustaa, että minua kismitti. Olihan sekin, juosta paikalle viime hetkellä, märkänä kuin uitettu koira, häntä koipien välissä, korvat luimussa – ja ilman äänestyskorttia. Sujautin ehdokaslistan kiireesti kuoreen, lipaisin sen

kiinni ja saman tien kiirehdin jättämään sen vaalitoimitsijoille. En välittänyt vaalisalaisuudesta ja mennä piiloon nuolemaan kuorta kiinni.

Vaalitoimitsijoiden tarkkojen silmien seurattessa jokaista liikettäni ojensin kuoren heille. Huokasin helpotuksesta. Nyt se oli tehty.

Minulta tivattiin vielä kahta kuorta. Mutisin äänestäväni vain seurakuntavaaleissa. Katsoin, että kuori pudotettiin oikeaan laatikkoon ja liukenin takaisin sateeseen.

Olin täyttänyt velvollisuuteni. Vai olinko?

En. Olin pettänyt vaalilupaukseni! Siinä hötäkässä en ollut muistanut rastittaa niitä suomalaisnimiä!

Harmitti pirusti. Eikä tullut yhtään parempi olo kun ensimmäiseksi kotiin päästyäni silmiini osui äänestyskortti ja valmiiksi rastitettu ehdokaslappu.

Keittiön ikkunalta.

